

Letna plača 1 for. 50 kr.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Opravila pri čebelnjaku meseca aprila. — Beseda čebelnjaku, paju in romkih. — Poskušnje umnega čebelarstva v Indiji. — Čebeloredivne cveteče rastline meseca aprila. — Misli o umnem prezimovanju čebel. — Poskušnja umnega čebelarstva v Indiji. — Umno čebelarstvo in ljudsko blagostanje. — Družbeno naznanilo.

Opravila pri čebelnjaku meseca marca.

O začetku tega meseca se začno dostikrat prav topli spomladanski dnevi. Kdor želi zgodnjih rojev, ali kdor išče pridobiti obilno medú iz resja, borovničevja, cvetja češenj in družega sadnega drevja, naj začne z umetnim krmenjem. Da pa to ne bo zavrženo, ali kakor si bodi zastonj, je treba poznati krajne in zračne okoliščine; ker vsaki vé, kako škodljivi so čebelam spomladni mrazi, ali celó sneg. Med, kteremu se malo vode pridene, čebele k največjemu delovanju prisili in sicer da v panju nastavljajo obilno zalege in zunej se trudijo več in več si medú nabrati. Gotovo se skozi celo leto toliko čebel ne pogubi, kakor ravno tega meseca; ker čebele komaj toplega vremena pričakajo, toplota in mraz pa vedno drugi za drugim hodita, tako da zavolj mrzlih vetrov toplota 18° na enkrat celó do 3° zgine; tedaj si je lahko misliti, koliko čebel okrci in zunej ostane. Pač so sem ter tje kaki varni kotički in zavarovane dolinice, pa vendar v naših goratih krajih je previdnost povsod potrebna. Od 100 panjev, kteri so najhujši zimo preživeli, jih 8% zavolj vednega spremena toplote in vremena pogine drugo polovico sušca ali meseca aprila. Od vseh panjev, kar jih skozi leto pogine, spada na šest tednov sušca ali aprila blizo 30,0%. S tem želimo naše čebelarje k previdnosti nagniti, da z umetnim krmenjem ne bodo presilili in tako truda in méda zgubovali. Iz tega se pa tudi lahko razvidi, kako je ravno pri nas potrebno, da imamo panjove s premakljivim satovjem, ker le tako zamoremo panj vedno pregledovati in ceniti dobiček našega čebelarjenja. Pač moramo hvaležno spoznati, da so naši kraji mnogo bolj pripravi in za čebelarstvo ugodnejši, ko sto družih zlasti severnih dežel, pa treba je okoliščine poznati, ter jih k svojemu pridu obračati. Ravno obilne spadline iz ozračja (dež, pršenje iz megle itd.), ktere so na pr. leta 1870 na četerni ali kvadratni palec zemlje dosegle visokost 65 kvadratnih palcev, ravno te obilne ozračne spadline tedaj nam cvetlice napajajo in

rast pospešujejo in kar nam je ko kmetovalcem zeló neprilíčno, celó škodljivo, nam ko čebelarjem prav dobro služi — gotovo boljša tolažba, kakor vedno čez vreme in nebo se pritoževati ali godrnjati!

Povrnimo se k že v tretjem listu omenjenemu krmenju z moko. Od srede meseca aprila do cvetja sadunosnega drevja je za to delo najboljši čas, v takih krajih, kjer je malo zelišč s cvetnim prahom. Pri nas na Kranjskem bo tega pač malokje manjkalo; ker skoraj povsod se nahaja leščevina, vrbovina, jelša, trepetlika i. dr. Kjer bi pa vendar tega ne bilo, naj skušajo čebelarji čebelam z moko pomagati. Najnavadniji je ržena moka, ktera se v prazen sat natrese, ter v panji blizo čebelnjaka postavi. Čebele jo kmalo najdejo in če res cvetnega praha ne dobivajo, prav pridno domú nosijo. Posebno koritice, ali žlebek za moko je lansko leto gospod baron Rothschild v Solnograško razstavo poslal, in je čebelarjem prav všečno bilo že zarad priprostega dela in nizke cene: popred znana in navadna koritica so predraga in njih izdelovanje težavno. Najboljša moka za čebele bo najbrž kostanjeva; ali kostanj lupiti, sušiti in mleti je dostikrat sitno delo, moko vedno dobro ohraniti je še večkrat negotovo.

Mnoge poskušnje so učile, da 1 funt cvetne moke (najboljše „auszugmehl“) stane 50 kr., toraj veliko predraga.

Marsikteri imajo navado satovje spomladi spodrezovati, ter prebogatih panjem méd jemati, namesti v jesen. Skušnje o tem hočemo poznejše enkrat bolj na drobno popisati; za zdaj le toliko: leta 1873 je bil vsaki panj iz Dravske doline na Koroškem, kjer imajo navado spomladanskega spodrezovanja, za 30% slabejši, kar tiče čebele in zalego, kakor panjovi iz Gorenskega, Dolenskega in Štajarskega. Da-si so bili od začetka lepi dnovi, ter je bilo resja, borovničevja i. dr. zadosti, vendar do majnika niso bile okrevale. Tudi o tej zadevi hočemo dalje poskušati in svetovati, naj bi tudi drugi čebelarji poskušali, ker le tako pridemo do dejanske resnice.

Beseda o čebelnjaku, panju in romčikih.

a) Lega čebelnjaka.

R. — Kdor ima za čem, najboljši storí, da postavi za čebele lastno stanovanje, čebelnjak ali ulnjak, kakor je po Kranjskem in Slovenskem sploh navada. Ogne se potem vsega sitnega preseljevanja čebel spomladi in v jeseni za prezimovanje. (Od stebnikov, kteri so po Galiciji in Ruskem za prezimovanje čebel navadni, hočemo poznejše kaj več sporočiti.)

Prvo, na kar se mora pri izvolitvi kraja za čebelnjak gledati, je, da se izvoli mirn in pokojen kraj, da veter čebel ne nadležuje, zlasti da prepih sapa memo ulnjaka ne vleče. Tudi drugi ropot je treba po moči odvrčevati, na pr. da ne bo blizo kovačnice ali drugih takih rokodelnic. Kako škodljiva je čebelam sapa, zlasti o mrzlem, vlažnem ali snežnem vremenu, vé vsaki umni čebelar. Letošnji majnik nas je tega obilno učil. Tudi sicer topli panjovi (pri meni ima 330 panjev dvojno skončnico, se tesno drug družega tiščijo, pri stenah je vse z

mahom in pezdირjem zamašeno) se dolgo mrzli sapi ne ustavljajo, ktera pri žrelcih panj prepihuje. Panj škodo trpi na čebelah in zalegi; lahko se tudi primeri, da matico zgubi.

Dalje je treba skrbeti za odprt, prost izlet, da čebele lahko od dalječ čebelnjak zagledajo in spoznajo. Kam naj bo čebelnjak obrnjen, je gledati na čebelno pašo. Kjer imajo čebele dobro pašo v jeseni, tam naj se obrne proti izhodnemu jugu, t. j. pol proti jutru, pol proti poldnevu; proti izhodno-severni strani pa tam, kjer imajo čebele slabo pašo, znabiti le spomladi in nekoliko o poletji. Navadno čebele v čebelnjaku proti izhodno-južni strani rajši rojijo, proti izhodno-severni strani imajo več medú. Roji nesejo več tam, kjer imajo spomladno in jesensko pašo, kakor jalov panj; nasproti pa tam, kjer je le ena: spomladna ali jesenska paša, sam močen panj več nanese, kakor izrojenc in zraven njega stradajoči roji. Nikoli pa naj se čebelnjak ne postavlja proti zahodu, ker od tam pridejo večí del za čebele najnevarniši vetrovi in plohe. Tudi tik jezera, bajerja ali sicer široki, veliki vodi naj se čebelnjak ne postavlja zaradi vsakemu znanih vzrokov.

Da o kratkem ponovim: 1. Lega čebelnjaka bodi zavarvana proti mrzlim vetrovom in prepihu; 2. čelo čebelnjaka bodi proti izhodnemu jugu, ali severnemu izhodu ali jutru; 3. naj ima odprt, prosti izlet; 4. bodi najmanj 10 do 20 sežnjev od hlevov, podov in rokodelnic; 5. žrelca naj bodo varna pred dežjem in ploho; 6. pred čebelnjakom naj seženj daleč trava ne raste, ampak bodi s pesekom potreseno; 7. voda bodi blizo čebelnjaka, ker čebele je vedno potrebujejo.

b) Vnanja podoba čebelnjaka

bodi kraju primerna. V novejšem času se močno priporočajo paviloni (t. j. šotor z okroglo streho), iz katerih imajo čebele izlet na vse štiri vetre. Al kakor so sicer lepi in prijazni na pogled, so le za malo kateri kraj pripravi. V kaki od vseh strani zavarovani ravnini bi znali dobro storiti, na pr. pri Beljaku na Korškem, pri Celji na Štajarskem, tudi pri Ljubljani; al tudi tu je gotovo, da panjovi, kateri imajo izlet proti južnemu zahodu, ali proti severnemu zahodu, vedno zaostajajo proti panjovom dveh nasprotnih strani. (Pavilon v Smereku z 198 panjovi resnico rečenega že več let potrduje.) Za naše gorate kraje pa paviloni gotovo niso pripravi, ker le malo krajev je, da bi bili pred vsakim vetrom zavarovani, tedaj za panjove ene ali druge proti hudemu vetru ležeče strani gotova škoda. Marsikje bi bilo čveterni izlet narediti celó nemogoče, na pr. po ozkih dolinah, pri hišah blizo kake skalovne stene, na pr. v Smereku itd. V naših goratih krajih je gotovo koristno se s čebelami preselovati, t. j. čebele zdaj na to, zdaj na uno boljšo pašo prepeljevati, in tū pač kaže panj vrh panja skladati, ne pa za čveterni izlet skrbeti. Zatoraj priporočamo naše po Kranjskem in Slovenskem sploh navadne čebelnjake ohraniti; ali k večemu, če kdo ulnjak na novo stavi, postaviti pol pavilona, da imajo čebele na dve najbolj pripravni strani izlet. (Narisano podobo podamo drugikrat.)

Na čelu čebelnjaka naj streha obilno sence daje, tedaj naj se za predstreže tudi zadosti napustí, da čebele lahko celi dan delajo tudi o vročih po-

letnih dnevih. Kar velikost tiče, naj si vsaki čebelar sam prevdari, koliko misli panjev imeti; 40 do 70 panjev že zna vkup biti, več pod eno streho pa skoraj ni svetovati. Notranja naprava bodi premakljiva, da se lahko ležeči in stoječi panjovi enake širokosti vun in noter devajo. Kdor hoče od spomladi do jeseni prav prijetno stanovanje imeti, naj si čebelnjak po svojem okusu malo ozaljša, noter pak kako klop in počivalnico dene, tudi kako knjižico od čebelarstva, ali kak časopis in — za čebelarja gotovo ni prijetnejšega kraja, ko njegov čebelnjak. Prav dobro in svetovati je vsakemu čebelarju, da spredej dá vrata narediti, da se lahko od ene strani odpre, kedar huda sapa piše, od druge pa, kedar od nasprotni strani vleče; čebelam se s tem prilet ino odlet močno polajša in marsikteri tudi življenje ohrani. Najboljši pa služijo vrata pozimi, ker je potem enakovrednejši toplota pri vseh panjovih.

Kdor se stroškov boji, ali sicer nima premoženja, vendar pa veselje do čebelarstva, naj pod kakim podom ali kozolcem na tri čevlje visoko podlago panj, tudi pet, šest lahko vstric — dene, strehico čez naredi in malo mizico zraven pristavi, da na njej po potrebi preiskuje in dela, tudi to za malo čebelarstvo zadostuje. Pozimi, se vé da, je treba čebelam toplejše stanovanje preskrbeti.

(Dalje prihodnjič.)

Čebeloredivne cveteče rastline meseca aprila.

Drevesa in grmovje: breza (*betula alba*) daje méd, obnožje, voščeno smolo, medeno rôso ali mano; visoki jesen, *fraxinus excelsior* (med in mano); navadno brinje, *juniperus communis* (voščeno smolo in obnožje); javor, *acer platanoides* (med); več plemen vrbovja, *salix fragilis*, *purpurea*, *viminalis*, kakor tudi večja drevesa tega plemena, na pr. topol in trepetlika, *populus alba* in *tremula* (cvetni prah ali obnožje). V tem mesecu dostikrat cvete sadno drevje, ali vse, ali nektero: mandeljni, *amygdalus communis* (méd); breskev, *persica vulgaris*; marelica, *prunus armenica*; sliva in češplja, *prunus insititia* in *domestica*; češnja sladka in kislá, pr. *avium* in pr. *cerasus* (vse daje méd); ravno tako daje méd in obnožje: jabelko, *pyrus malus* in *pyrus communis*, hruška (méd in obnožje).

Na polji in travnikih: igelci ali trobentice, *primula elatior* in *officinalis* (méd); več plemen žefrana, *crocus sativus*, *vernus*, *biflorus* in *variegatus* (obnožje in med); kalužnica ali jurjevka, *caltha palustr.* (obnožje in méd); pljučnik, *anemona nemorosa* (obnožje in méd); borovničevje *vaccinium myrtillus* (méd); rdeče resje, *erica carnea* (méd); divje prosó, *lithospermum arvense* (méd); lapuh, *tussilago farfara* (obnožje in méd); več plemen regrata, *leontodon*, vel *taraxacum officinalis* (obnožje in méd).

Na vrtu: Zlati vosek ali rumene vijolice, *Meiranthus Meiri* (obnožje in méd); mišje ušesa, *mijosotis* (méd); bobovec, *cytiscus* (méd); mrtve koprive, *lamiium purpur.*, *macul.* (méd); terpentinovó drevo, *pistacea terebinthus* in *lentiscus* (méd); kreč, *saxifraga* (méd).

Misli o umnem prezimovanji čebel.

J. Schöbl, dopisovalec društva.

I.

Kakih 15 let mora biti, kar se je začelo opazovati, da v čebelnem panju večkrat žeja in pomanjkanje vode nastane. Še zdaj ni o tej reči nobene gotovosti; so čebelarji, kateri to resnico popolno tajijo; drugi pa, ki jo drugim vzrokom pripisujejo, kakor tem, ki bi najbrž znali žeje krivi biti.

Gotovo je, da čebele za čebelno hrano pri zalegi vodé potrebujejo; tedaj je prašanje: Potrebujejo čebele tudi o zimskem času vodé, in kaj je krivo, da žeja v panji nastane?

Jaz mislim, da v rednem, navadnem stanu pri čebelah žeja ne nastane, da pa nastane, je gotovo, in vselej so kake okoliščine tega krive. Méd, kakor je, ima gotovo toliko mokrotnega v sebi, kolikor je čebelnemu življenju potrebno, saj méd je ravno edina hrana čebel pozimi. Opomnim le na oplodeni zarodek v jajcetu; v malem prostorčku pod lupino, v kterega se nobena tekočina ne spravi, je vendar vse, karkoli je potrebno za ptičje življenje in rast. Gotovo smemo tedaj misliti, da je stvarnik tudi medu tisto lastnost podelil, ktera je čebelam neobhodno k življenju potrebna.

Vemo, da med nekaj časa v vsaki posodi tekoč ostane, bodi-si v satovji ali drugi posodi; da se méd scukrení, zledení ali kristaliziran postane, se še le čez več časa zgodí; ločba ali kemija nas pa uči, da kristaliziranje vsake stvari se po gotovih vzrokih lahko pospešuje ali pa zadržuje.

Da na to opomnim, naj se mi ne jemlje za zeló, ker vsaki razumen in podučen vé, da je namen vsake vednostne učenosti le ta, da potrebno delovanje človeka vsestransko pospešuje. Žeje, ali pomanjkanja potrebne vodé v panji nič družega ni krivo, kakor prezgodnje kristaliziranje (strdenje ali zledenenje) medú. Da po zimi čebele nikjer ne morejo vodé dobiti, da bi si sterdeni med stopile, je vsakemu razvidno.

Gotovo je, da bomo še le potem na pomočke mislili, kako zlo ustaviti ali odstraniti, kedar vzroke nadloge poznamo. Pravi vzroki žeje v panji so le tisti, kateri zledenenje ali kristaliziranje medú bolj ali manj pospešujejo; nektre bo mogoče pomanjšati ali odstraniti, nektre pa ne. Važno je, da poznamo lastnost medú, da toraj vemo: kolikor večja je posebna teža medú, toliko pred se strdí, toliko dalje se dá tudi ohraniti. Méd s posebno (specifiško) težo 1:424—1:430 postane trd, ter je še dober tudi čez 2 leti. Če je pa njegova posebna teža le 1:390, se tudi pozimi prav ne strdí, pa se tudi dolgo časa ohraniti ne dá. Veča ko je ta teža, več ima tudi sladkorja v sebi, tedaj manj vodenega; manjša ko je teža, manj je tudi sladkorja in več vodenega. Méd nabran o lepem vremenu, iz najboljših medenih zelišč, je teži, ima tedaj več sladkorja in se pred strdí, kakor méd nabran iz manj medenih zelišč.

V takih krajih, kjer je mogoče méd od medú ločiti, na priliko iz lipovega cveta od medú iz ajdovega cveta itd., bi bilo mogoče, o tej reči kaj storiti; vendar po mojih mislih ves trud ne bo veliko izdal. V mojem kraji, na pr. v

Gralih-u na Českem, bi bilo čisto nemogoče s prepričanjem trditi: ta méd je iz tega zeliša, uni iz unega nabran; (k večemu bi še zamogli od lipovega medu govoriti), ker čas cveta drugi v družega sega in imamo zeliša, ktera dolgo časa še cvetó, ko so druge pozneje cvesti začele, pa pred odcvetele. Kraj pa je za čebele prav ugoden in méd izvrsten. V takih krajih, kjer se dá med od medu zanesljivo ločiti, bi ne svetoval med iz dobrih medenih cvetlic čez zimo v panji pustiti. Ima pa tudi to svoje napake (skoraj bi se jaz ne hotel s tem veliko pečati), in se žeja v panji s tem ne odvrne: kader je vgoden čas in okoljščine, se med strdi, bodi nabran iz kakoršnihkoli cvetlic.

Trdi ali gosti del medu sta grozdni- in mana-sladkorja (Trauben- und Mannazucker), ter sta v tekočem medu razkrojena, tako rekoč raztopljena; kader pa razvezni ali raztopivni pogoji nehajo svoje delovanje, se grozdni- ali mana-sladkor spet strdi, in tekočina zledeni, kristalizira.

Poskušnja umnega čebelarstva v Indiji.

II.

Če mi je tudi spodletela že druga skušnja mojega indijanskega čebelarstva, vendar nisem obupal, ter tudi brez čebel nisem bil dolgo. Imel sem jih tù in tam, obiskoval jih zjutraj in zvečer, zdaj peš, zdaj celó jahaje. Moje posebno veselje do čebelarstva je začelo zanimovati tudi Indijane; prepevali so mene in čebele, dobival sem sporočila skoro vsaki dan tudi od naj bolj oddaljenih panjev.

Neki sosed, ki je slišal od čudnega sahiba (tako so namreč meni rekli), kateri divje čebele kroti, mi ponudi panj čebel, ktere so posebno nagnjenje do godbe kazale — uselile so se namreč bile v neki tam-tam (boben Indijanov). Z veseljem sem darilo sprejel. Posreči se mi, da pozneje oknice v boben napravim, ter tako živalice po volji opazujem. Pozneje sem naredil še vratica, da je bilo kaj poskušati mogoče.

Naključni se, da čez več dni vidim matico jajčica za zalego leči prav blizo vratíc. Vjamem jo in posebej zaprem, ter opazujem, kaj bodo počele. Kake tri ure ni bilo nobene nerednosti; kmalo potem pa so začele nekako plašne vun in noter letati, vsa kota so urno preiskovale, popustile vse delo in začelo se je posebno žalostno brenčanje, plakanje po zgubljeni matici. Nikoli nisem popred poznal tužnega in žalostnega glasu čebel, kakor o tej priliki, poznam ga še zdaj, in malokterikrat me goljufa, da le po glasu in šumenji čebel vem, ali matico imajo, ali ne. — Proti večeru postanejo mirniše, že sem hotel matico v panj spustiti, ko zagledam tropico čebel ravno blizo vratíc — osrotene živalice so bile začele novo zibelko za matico delati. Matico toraj ohranim še priprto. Drugi dan je bila matičina celica narejena ravno navpik in na koncu sata; vsako in vselej so moje indijanske čebelice tako naredile; pred tega nisem tako natanko opazoval. Ker sem se pa bal, da bi mlada matica dolgo nerodovitna ne ostala — takrat še ni bilo troto v panji — in med tem mi stara rodovitna ne umrla, sem jo v panj spustil. Kako veselo, začudeno šumenje in pokljanjanje! Čez dve uri so čebele zibelko popustile in zanemarile, drugi dan je celó ni bilo več videti.

Spomlad sem zapazil čudno veliko trotov, kakih dvajset matičinih celic je bilo napravljenih in drugo polovico februarja je dal boben osem rojev! Res bili so nekteri prav majhni in boben je sam zeló opešal, rojev sem imel osem!

Umno čebelarstvo in ljudsko blagostanje.

(C. Klimke, tajnik čebel. društva v Šleziji in dopisovalni ud).

Korist čebelarstva je, kakor skušnja uči, prav velika. Zato si vsi razumni blagomisleči možje prizadevajo in trudijo, ta oddelek kmetijstva povzdigniti; toraj vse odstraniti, kar čebelarstvo zadržuje, in vse poskrbeti, kar ga pospešuje. Priča tega niso le posamesni čebelarji, ki za čebelarstvo s posebno ljubeznijo neutrudeno delajo praktično in teoretično (dejansko in znanstveno), ampak zlasti čebelarska društva, ktera se v naših časih čedalje bolj množijo in razvijajo. Zavest, da je treba za čebelarstvo „z zedinjenimi močmi“ delati; spoznanje, da moramo skušnje drugi drugemu naznanovati, ter z dobrim svetom pomagati, je društva in skušene čebelarje v raznih in mnogih deželah soznanilo in zedinilo, ter tudi čebelarstvo tako povzdignilo, da smemo reči: „Napreduje — cvetè“. Vendar po vsih deželah ni tako; tu in tam se za čebelarstvo nikdo ne zmeni, še manj pa za umno čebelarstvo. Res, da vse dežele niso enako pripravne za čebelarstvo; vremenski spremeni, rodovitnost kraja čebelarstvo pospešuje ali zadržuje, vendar kakor se z živinorejo povsod pečajo, da-si tudi vsi kraji niso enako ugodni, tako bi se lahko tudi za čebelarstvo povsod nekaj storilo. Gotovo pa je, da so nižji, južni kraji bolj ugodni za čebelarstvo, kakor višji, severni. To so spoznali tudi naši spredniki. Čebelarjev je bilo v prvih stoletjih največ le po južni Evropi, po Francoskem, Laškem i. t. d. tje do srede Nemčije. Čebelarji starega časa, ali bolj prav spodrezovalci večidel niso sami umno čebelarili, ampak najbolj le po medu divjih čebel po duplih in razpoklinah sledili, ter ga spodrezovali. Spoznavali so pa vendar čedalje bolj imenitnost in korist čebelarstva, ter so si tudi prizadevali čebelam delo polajševati in pospeševati. Se vé, da v enem stoletji dostikrat ni bilo toliko napredka, ko zdaj v desetih letih. Z medom in voskom so ljudje od nekdanj kupčevali. Nekaj kupčija, nekaj potreba je razumne može učila čebele opazovati, ter po spoznanji njih lastnost, njih delovanja sestaviti poglobljena vodila, po katerih naj bi se s čebelo ravnalo, da obroduje človeštvu največi dobiček, ter potrebi in kupčiji zadostuje — z besedo: začelo se je umno čebelariti. Nasledek je bil nepričakovano ugoden, nabralo se je medu in voska z malim trudom veliko več, kakor popred in marsikateri čebelarji so se v kratkem dobro opomogli. Take skušnje so vabile k posnemanju in marsikje so se za umno čebelarstvo tako vneli, da so skušali drugi družega prekositi. Kakor velja od sadjoreje prislovica: „V vsaki kotichek vsadi drevó, — Snaž' ga, mu prilivaj, vernil ti bo“, tako si je prislovica od čebelarstva veljavo privojskovala: „V kotichek vsak' postavi si panj — Pridnim dal bo Bog svoj blagoslov za-nj“.

Že pred so bili spodrezovalci dostikrat zeló premožni, na njih mesto stopivši umni čebelarji imajo tudi zdaj obilniše dohodke memo družih ljudi. Se vé

da, vsaki čebelar ne obogati, tudi pridelki in dohodki čebelarstva so po letinah razni, pa tako je tudi pri vsakem stanu in vsakem delovanju. Dohodki pri čebelarstvu so se pa posebno zboljšali, od kar je priprost mož s svojim vednim trudom — opazovanjem in skušanjem blage živalice čebelarjem popolno v oblast izročil. To je storil kat. župnik Dr. Dzierzon z najdobo premakljivih satovnikov in pripravniških panjev. Njegove zasluge za čebelarstvo bodo najbrž potomci (naši mlajši in nasledniki) bolj spoznali, kakor mi. Od njegovih zaslug bomo še priliko imeli kaj več govoriti.

K povzdigi čebelarstva, tedaj tudi k blagostanju, je veliko pripomoglo vpejvanje raznih čebelnih plemen. Kakor si umni gospodarji dandanašnji veliko prizadevajo, živinorejo z združenjem žlahtnih plemen povzdigniti, ter si tako sčasoma boljšo živino prirediti, tako so tudi čebelarji enako potrebo kmalo spoznali. Tudi v tej reči ima Dzierzon veliko zaslug, ker on je prvi laško čebelo pri nas vdomačil. Enake zasluge za Nemško ima v novejših časih baron Rothschild, ki nas je s kranjsko čebelo soznani. Vsi, kateri so s tema dvema plemenoma kaj poskušali, spoznajo dobroto plemen za napredek čebelarstva, ter so možema srčno hvaležni. Pisatelj tega uka (Klimke) je bil v kljub nasprotovanju starih čebelarjev eden prvih, kateri je priporočal in si prizadeval kranjsko čebelo po severni Nemčiji vpeljati in vdomačiti. In do zdaj — mu še ni bilo žal za trud in prizadevanje! V svojih Dzierzonovih panjih nimam več ko le še dvoje čebelnih družinic severne, črne, 25 pa kranjske čebele; moram reči, da do zdaj so mi le veselje delale. Po kranjski čebeli se čebeljak naglo napolni, medu pa zgodnji roji nič manj ne nanašajo, kakor panjovi severne, črne čebele, kateri niso nobene roja dali. Upam, da se bo dober vspuh in nasledek vpeljane kranjske čebele povsod potrdil in se tudi čedalje bolj zasluge mož spoznavale, kateri se za povzdigo in napredek čebelarstva tolikanj trudijo; njim pa bo zavest dobrega dela najboljše plačilo.

Vsem čebelarjem, ali takim, kateri hočejo še biti, prav srčno kličem v spomin in premislek glasilko Kranjskega čebelarskega društva:

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Družbeno naznanilo.

Po nam neznani pomoti tirjajo nekteri družniki vsled našega naznanila str. 1 oba družbina panjova za 75 kr. Kdor je sam skusil, koliko je s panjem dela, ter v račun vzame dragino lesa, hrane in delalcev, gotovo spozna, da družbini panj s 16 romčiki 1 gld. 50 kr. (udom društva pa 75 kr.) ni predrag. Sicer pa je tudi v naznanilu (glej št. 1) prav razločno rečeno: „ima pravico proti plači à 75 kr. prejeti dva družbina panjova“.

Odgovorni vrednik Vatroslav Holz.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.

Natis J. Blaznikovih dedičev v Ljubljani.